

“মৰমৰ সন্তানসকল – গৃহস্থ বয়ৰহাৰত থাকি পদুম ফুলৰ সমান পৰিত্ৰ হ’ব লাগে, এজন পিতাৰ মতত চলিব লাগে, কোনো অহিত (ডিচ-চাভিছ) কৰিব নালাগে”

প্ৰশ্নন: কোনসকল সন্তানক মায়াই জোৰেৰে পাঞ্জা মাৰে উচ্চ লক্শ্য কোনটো?

উত্তৰ: যিসকল সন্তান দেহ-অভিমানত থাকে তেওঁলোকক মায়াই জোৰেৰে পাঞ্জা মাৰি দিয়ে, তেতিয়া নাম-ৰূপত আৱস্থ হৈ যায়। দেহ-অভিমান আহিল আৰু থাপৰ লাগিল, ইয়াৰ দ্বাৰা পদভ্ৰষ্ট হৈ যায়। দেহ-অভিমান ত্যাগ কৰা এইটোৱেই উচ্চ লক্শ্য। বাবাই কয় – সন্তানসকল, দেহী-অভিমानी হোৱা যেনেকৈ পিতা একান্ত বাধ্য সেৱক (অবিডিয়েন্ট ছাভেণ্ট), কিমান নিৰহংকাৰী, এনেকুৱা নিৰহংকাৰী হোৱা, কোনো অহংকাৰ যাতে নাথাকে।

গীত: ন ৰহ হমসে জুদা হোংগে... (তেওঁ আমাৰ পৰা বিচ্ছিন্ন নহয়...)

ওঁম্ শান্তি । সন্তানসকলে গীতটি শুনিল। সন্তানসকলে কয় – যেতিয়া মূলবতনত আছিলোঁ তেতিয়া আমি বাবাৰ আছিলোঁ আৰু বাবা আমাৰ আছিল। তোমালোক সন্তানসকলে জ্ঞানতো ভালদৰে পাইছা। তোমালোকে জানা যে আমি চক্ৰ পৰিকৰমা কৰিছোঁ। এতিয়া আকৌ আমি তেওঁৰ হৈছোঁ। তেওঁ আহিছে ৰাজযোগ শিকাই স্বৰ্গৰ মালিক কৰি তুলিবলৈ। কল্প পূৰ্বৰ দৰে পুনৰ আহিছে। এতিয়া পিতাই কয় – হে সন্তানসকল, কিন্তু সন্তান হৈ ইয়াত মধুবনত বহি যাব নালাগে। তোমালোক নিজৰ গৃহস্থ বয়ৰহাৰত থাকি পদুম ফুলৰ দৰে পৰিত্ৰ হৈ থাকা। পদুম ফুল পানীত থাকে কিন্তু পানীৰ পৰা ওপৰত থাকে। পদুম ফুলত পানী নালাগে। পিতাই কয় – তোমালোক ঘৰতে থাকিব লাগে কেৱল পৰিত্ৰ হ’ব লাগে। এয়া তোমালোকৰ বহুত জন্মৰ অন্তৰ জন্ম যিয়েই মনুষ্য মাংস আছে সেই সকলোকে পাৰন কৰি তুলিবলৈ মই আহিছোঁ। পতিত-পাৰন সকলোৰে সংগতিদাতা এজনেই। তেওঁৰ বাহিৰে আন কোনেও পাৰন কৰি তুলিব নোৱাৰে। তোমালোকে জানা আধাকল্পৰ পৰা আমি ছিৰি নামি (অৱনমিত হৈ) আহিছোঁ। ৪৪ জন্ম তোমালোকে নিশ্চয় সম্পূৰ্ণ কৰিব লাগে আৰু ৪৪ৰ চক্ৰ সম্পূৰ্ণ কৰি যেতিয়া পুনৰ জৰাজীৰ্ণ অৱস্থা পায় তেতিয়া মই আহিবলগীয়া হয়। মাজতে আন কোনেও পতিতৰ পৰা পাৰন কৰি তুলিব নোৱাৰে। কোনেও পিতাকো নাজানে, ৰচনাকো নাজানে। নাটক (ডৰামা) অনুসৰি সকলোৱে কলিযুগত পতিত তমোপ্ৰধান হ’বই লাগে। পিতা আহি সকলোকে পাৰন কৰি শান্তিধামলৈ লৈ যায়। আৰু তোমালোকে পিতাৰ পৰা সুখধামৰ উত্তৰাধিকাৰ লাভ কৰা। সংযুগত কোনো দুখ নাথাকে। এতিয়া তোমালোকে জীৱন্তে পিতাৰ হৈছা। পিতাই কয় – তোমালোক গৃহস্থ বয়ৰহাৰত থাকিব লাগে। বাবাই কেতিয়াও কাকো ক’ব নোৱাৰে যে তোমালোকে ঘৰ-সংসাৰ ত্যাগ কৰা নালাগে। তোমালোকে ঈশ্বৰীয় সেৱাৰ্থে নিজেই ত্যাগ কৰিছা। বহুত সন্তান আছে যিসকল ঘৰ গৃহস্থত থাকিও ঈশ্বৰীয় সেৱা কৰে। ত্যাগ কৰোৱা নহয়। বাবাই কাকো ত্যাগ নকৰায়। তোমালোকেতো নিজেই সেৱাৰ কাৰণে ওলাইছা। বাবাই কাকো ত্যাগ কৰোৱা নাই। তোমালোকৰ লৌকিক পিতাই বিয়া কৰাবলৈ কয়। তোমালোকে নকৰা কিয়নো তোমালোকে জানা যে এতিয়া মৃত্যুলোকৰ অন্তা বিবাহ সৰ্বনাশহে হ’ব তেতিয়া আমি পাৰন কেনেকৈ হ’ম। আমি কিয়নো ভাৰতক স্বৰ্গ কৰি গঢ়ি তোলাৰ সেৱাত লাগি নাযাওঁ। সন্তানসকলে বিচাৰে যে ৰামৰাজ্য হওক। আহ্বানো কৰে নহয় – হে পতিত-পাৰন সীতাৰাম। হে ৰাম, আহি ভাৰতক স্বৰ্গ কৰি গঢ়ি তোলা কয়ো, কিন্তু একোৱে বুজি নাপায়। সন্ন্যাসীসকলে কয় – এই সময়ৰ সুখ কাউৰীৰ বিষ্ঠাৰ সমান। যথায়থ হয়। এনেকুৱাই ইয়াত সুখতো নাই। কৈ থাকে কিন্তু কাৰো বুদ্ধিত নাই। পিতাই জানে দুখৰ বাবে এই সৃষ্টি ৰচনা কৰে। পিতাই কয় – কি তোমালোকে পাহৰি গ’ল। নেকি – স্বৰ্গত দুখৰ নাম চিন নাথাকে। তাত কংস আদি ক’ৰপৰা আহিব।

এতিয়া বেহদৰ পিতাই যি শুনায় তেওঁৰ মতত চলিব লাগে। নিজৰ মনমতত চলিলে সৰ্বনাশ হৈ যায়। আশ্ৰয়জনকভাৱে শূনে, কয়, আঁতৰি যায় বা বিশ্বাসঘাতক হৈ যায়। কিমান অহিত (ডিচ-ছাভিছ) কৰেগৈ। তেওঁলোকৰ কি হ’ব? জীৱন হীৰা তুল্য কৰি তোলাৰ সলনি কড়ি তুল্য কৰি দিয়ে। অন্তিমত তোমালোকৰ নিজৰ সকলো সাক্ষাৎকাৰ হ’ব। এইটো চলনৰ কাৰণে এই পদ পালা। ইয়াততো তোমালোকে কোনো পাপ কৰিব নালাগে। কিয়নো তোমালোক পুণ্য আত্মা হোৱা। পাপৰ আকৌ এশ গুণ দণ্ড (শাস্তি) হৈ যাব। যদিও স্বৰ্গলৈতো আহিব কিন্তু একেবাৰে কম পদ পাব। ইয়ালৈ তোমালোক ৰাজযোগ শিকিবলৈ আহিছা আকৌ প্ৰজা হৈ যোৱা। পদৰ্মযাদাত বহুত পাৰ্থক্য আহি যায় নহয় জানো। এইটোও বুজোৱা হৈছে – যজ্ঞত কিবা দিয়ে আকৌ ঘূৰাই লৈ যায় তেতিয়া চন্ডালৰ জন্ম পায়। বহুত সন্তানৰ আকৌ চলনো এনেকুৱা যে পদ কম হৈ যায়।

পিতাই বুজায় – এনেকুৱা কৰ্ম নকৰিবা যাৰ বাবে ৰজা-ৰাণীৰ সলনি প্ৰজাৰ ভিতৰতো কম পদ পোৱা। যজ্ঞত আহুতি (স্বাহা) হৈ আঁতৰি গ’লে তেতিয়া কি হ’বগৈ। এয়াও পিতাই বুজায় – সন্তানসকল, কোনো বিৰ্কম নকৰিবা, নহ’লে এশ গুণ শাস্তি পাব। তেন্তে কিয় লোকচান কৰিব লাগে। ইয়াত থকাসকলতকৈও যিসকল ঘৰ-গৃহস্থত থাকে, সেৱাত বৰতী হৈ থাকে তেওঁলোকে বহুত উচ্চ পদ পায়। এনেকুৱা বহুত গৰিব আছে, ৪ (আঠ) অনা বা পইচা পঠিয়াই দিয়ে আৰু কোনোবাই যদি হাজাৰো দিয়ে তথাপিও গৰিবৰ উচ্চ পদ হৈ যায়। কিয়নো তেওঁলোকে

কোনো পাপ কৰ্ম নকৰো পাপ কৰিলে এশগুণ হৈ যাবা তোমালোক পুণ্য আত্মা হৈ সকলোকে সুখ দিব লাগে। দুখ দিলে তেতিয়া আকৌ আদালত (টিব্বুনেল) বহে। সাক্ষাৎকাৰ হয় যে তুমি এইটো এইটো কৰিছা, এতিয়া শাস্তি ভোগ কৰা। পদো ভৰ্ষ্ট হৈ যাবা শূনিও থাকে তথাপিও বহুত সন্তানে ওলোটো আচৰণ কৰি থাকে। পিতাই কয় – সদায় কষীৰখন্দ হৈ থাক। যদি লুণীয়া পানী হৈ থাকে তেন্তে বহুত অহিত কৰা। কাৰোবাৰ নাম-ৰূপত আৱদ্ধ হৈ যায় তেতিয়া এয়াও বহুত পাপ হৈ যায়। মায়া যেন এটা নিগনি, ফুঁৱাই দিয়ে, কামুৰিও থাকে, তেজো ওলায়, গমেই পোৱা নাযায়। মায়ায়ো তেজ (বলাড) উলিয়াই দিয়ে। এনেকুৱা কৰ্ম কৰাই দিয়ে যে গমেই পোৱা নাযায়। 5 বিকাৰে একদম মুখ ঘূৰাই দিয়ে। বাবাই সারধান কৰিতো দিবই নহয় জানো। এনেকুৱা যাতে নহয় যে আদালতৰ সন্মুখত ক’বা যে মোক জানো সারধান কৰি দিছিল। তোমালোকে জানিছা যে ঈশ্বৰে পঢ়ায়া নিজে কিমান নিৰহংকাৰী। তেওঁ কয় – মই একান্ত সেৱক (অবিভিয়েন্ট ছাৰ্ভেণ্ট)। কোনো কোনো সন্তানৰ কিমান অহংকাৰ থাকে। বাবাই হৈ আকৌ এনেকুৱা কৰ্ম কৰে যে কথাই নুসুধিবা। ইয়াতকৈতো যিসকল বাহিৰত গৃহস্থ বয়ৱহাৰত থাকে তেওঁলোক বহুত উচ্চলৈ গুচি যায়। দেহ-অভিমান আহিলেই মায়াই জোৰেৰে পাঞ্জা মাৰি দিয়ে। দেহ-অভিমান ত্যাগ কৰা এইটো ডাঙৰ লক্ষ্য। দেহ অভিমান আহিল আৰু থাপৰ লাগিল। তেন্তে দেহ-অভিমানত আহিবই বা কিয় লাগে যাৰ বাবে পদভৰ্ষ্ট হৈ যায়। এনেকুৱা নহওক যে তাত (সংযয়ুগত) গৈ ৰাডু মাৰিবলগীয়া হয়। এতিয়া যদি বাবাক কেনোবাই সোধে তেতিয়া বাবাই ক’ব পাৰে নিজেও বুজিব পাৰে যে মই কিমান সেৱা কৰোঁ। মই কিমানক সুখ দিছোঁ। বাবা, মম্মাই সকলোকে সুখ দিয়ে। কিমান আনন্দিত হয়। বাবাই বম্বেত (মুম্বাইত) কিমান জ্ঞানৰ নৃত্য (ডান্স) কৰিছিল, জ্ঞান পিপাসী (চাতক) বহুত আছিল নহয় জানো। পিতাই কয় – বহুত জ্ঞান পিপাসীৰ সন্মুখত জ্ঞানৰ নৃত্য কৰোঁ তেতিয়া ভাল ভাল কথা (পইণ্ট) ওলায়। জ্ঞান পিপাসীয়ে আকষিত কৰে। তোমালোকো এনেকুৱা হ’ব লাগে তেতিয়াইতো পিতাক অনুসৰণ (ফল’ ফাদাৰ) কৰিবা। স্বীমতত চলিব লাগে। নিজৰ মতত চলি বদনামী কৰি দিয়ে তেতিয়া বহুত লোকচান হৈ যায়। এতিয়া পিতাই তোমালোকক বিচাৰ বুখি সম্পন্ন কৰি তোলে। ভাৰত স্বৰ্গ আছিল নহয় জানো। এতিয়া এনেকৈ জানো কোনোবাই বুজি পায়। ভাৰতৰ দৰে পাৱন দেশ কোনো নাই। কয় কিন্তু বুজি নাপায় যে আমি ভাৰতবাসীয়ে স্বৰ্গবাসী আছিলোঁ, তাত অপাৰ সুখ আছিল। গুৰুনানকে ভগৱানৰ মহিমা গাইছে যে তেওঁ আহি লেতেৰা, অপৰিৱৰ্ত্তৰ কাপোৰ ধোৱে। যাৰ মহিমা হৈছে এক ওঁমকাৰ (ঈশ্বৰ এজন)..... শিৱলিংগৰ সলনি অকাল আসন নাম দি দিছে। এতিয়া পিতাই তোমালোকক গোটেই সৃষ্টিৰ ৰহস্য বুজায়। সন্তানসকল, এটাও পাপ নকৰিবা, নহ’লে এশ গুণ হৈ যাবা মোৰ নিন্দা কৰালে তেতিয়া পদভৰ্ষ্ট হৈ যাবা। বহুত সারধান হ’ব লাগে নিজৰ জীৱন হীৰা তুল্য কৰি গঢ়ি তোলা। নহ’লে বহুত অনুতাপ কৰিবা। যি কিছু ওলোটো কৰ্ম কৰিলা সেইবোৰে অন্তৰ দহি থাকিবা। কি কল্পই কল্পই আমি এনেকুৱা কৰিমনে যাৰ বাবে নীচ পদ পাম। পিতাই কয় – মাতা-পিতাক অনুসৰণ কৰিব বিচৰা যদি সততাৰে সেৱা কৰা। মায়াতো কোনোবা নহয় কোনোবা ফালেদি সোমাই আহিবা সেৱাকেম্ৰ (চেণ্টাৰ)ৰ মুখিয়াল একেবাৰে নিৰহংকাৰী হৈ থাকিব লাগে। পিতাক চোৱা কিমান নিৰহংকাৰী। বহুত সন্তানে আনৰ পৰা সেৱা লয়। পিতা কিমান নিৰহংকাৰী। কেতিয়াও কাৰো ওপৰত কেৰাধ নকৰে। সন্তানসকল যদি আঞ্জকাৰী নহয় তেতিয়া পিতাই তেওঁলোকক বুজাবতো পাৰে। তোমালোকে কি কৰা, বেহদৰ পিতাইহে জানে। সকলো সন্তান একে সমানে সুযোগ্য নহয়, নহয়, অযোগ্যও থাকে। পিতাই বুজনি দিয়ে। অনেক সন্তান আছে। এয়াতো বুখি হৈ হাজাৰৰ হিচাপত হৈ যাবা। সেয়েহে পিতাই সন্তানসকলক সারধানো কৰি দিয়ে, কোনো গাফিলতি নকৰিবা। ইয়ালৈ পতিতৰ পৰা পাৱন হ’বলৈ আহিছা। গতিকে কোনো পতিত কাম নকৰিবা। নাম-ৰূপতো আৱদ্ধ নহ’বা আৰু দেহ-অভিমানতো নাহিবা। দেহী-অভিমানি হৈ পিতাক স্মৰণ কৰি থাক। স্বীমতত চলি থাক। মায়া বৰ প্ৰৱলা। পিতাই সকলোবোৰ বুজাই দিয়ে। ভাল বাবু!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহৰ্পূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

(1) পিতাৰ সমান নিৰহংকাৰী হ’ব লাগে। কাৰো পৰা সেৱা ল’ব নালাগে। কাকো দুখ দিব নালাগে। এনেকুৱা কোনো পাপ কৰ্ম যাতে নহয় যাৰ বাবে শাস্তি খাবলগীয়া হয়। পৰস্পৰ কষীৰখন্দ হৈ (মিলা-প্ৰীতিৰে) থাকিব লাগে।

(2) এজন পিতাৰ স্বীমতত চলিব লাগে, নিজৰ মতত নহয়।

বৰদান:

দিব্য বুখিৰ বিমানৰ দ্বাৰা বিশ্বক তদাৰক কৰোঁতা মাণ্টৰ ৰচয়িতা হোৱা

যাৰ বুখি যিমান দিব্য, দিব্যতাৰ আধাৰত সিমানে গতি তীবৰ হয়। সেয়েহে দিব্য বুখিৰ বিমানৰ দ্বাৰা এক ছেকেণ্ডত স্পষ্ট ৰূপত বিশ্ব পৰিকৰমা কৰি সকলো আত্মাৰে তদাৰক কৰা। তেওঁলোকক সন্তুষ্ট কৰা। যিমানে তোমালোক চক্ৰৱৰ্তী হৈ চক্ৰ লগাবা সিমানে চাৰিওফালে আৰাজ বিয়পিব যে আমি জ্যোতি দেখিলোঁ, চলন্ত ফৰিস্তা দেখিলোঁ। ইয়াৰ বাবে স্বয়ং কল্যাণী হোৱাৰ লগতে বিশ্ব কল্যাণী মাণ্টৰ ৰচয়িতা হোৱা।

শ্লোগান:

মাণ্টৰ দাতা হৈ অনেক আত্মাক প্ৰাপ্তিৰ অনুভৱ কৰোৱাটোৱেই হ’ল পিতা বৰহমাৰ সমান হোৱা।

!! ওঁম্ শান্তি !!

মাতেশ্বৰী জীৰ অমূল্য মহাবাক্য:-

1) ঈশ্বৰ সৰ্ববয়সী নহয়, তাৰ প্ৰমাণ কি? শিৰোমণি গীতাত যি ভগৱানুবাচ (ভগৱানৰ বাণী) আছে সন্তানসকল, য'ত বিজয় আছে ত'ত মই আছোঁ, এয়াও পৰমাৰ্হমাৰ মহাবাক্য পাৰাৰত যি হিমালয় পৰ্বত আছে তাত মই আছোঁ আৰু সাপৰ ভিতৰত ক'লা নাগ মই হওঁ সেইবাবে পৰ্বতৰ ভিতৰত উচ্চ পৰ্বত কৈলাশ পৰ্বতক দেখুৱায় আৰু সাপৰ ভিতৰত ক'লা নাগ, গতিকে ইয়াৰ দ্বাৰা সিদ্ধ হয় যে পৰমাৰ্হমা যদি সকলো সাপৰ ভিতৰত কেৱল ক'লা নাগত আছে, তেন্তে সকলো সাপত তেওঁৰ নিবাসতো নহ'ল নহয় জানো। যদি পৰমাৰ্হমা উচ্চতকৈও উচ্চ পাৰাৰত আছে তাৰমানে তলৰ (চাপৰ) পাৰাৰত নাই, আকৌ কয় য'ত বিজয় ত'ত মোৰ জন্ম, অৰ্থাৎ পৰাজয়ত নাই। এতিয়া এই কথাবোৰে সিদ্ধ কৰে যে পৰমাৰ্হমা সৰ্ববয়সী নহয়। এফালে এনেকৈও কয় আৰু আনফালে কয় যে পৰমাৰ্হমা অনেক ৰূপত আছে, যেনেকৈ পৰমাৰ্হমাক 24 অৱতাৰত দেখুৱাইছে, কয় – কাছ-মাছ আদি সকলো পৰমাৰ্হমাৰ ৰূপ। এতিয়া এয়া হ'ল তেওঁলোকৰ মিছা (মিথ্যা) জ্ঞান, এনেকৈয়ে পৰমাৰ্হমাক সৰ্বত্ৰ বুলি ভাবি বহি আছে য'ত নেকি এই সময়ত কলিযুগত সৰ্বত্ৰ মায়াহে ব্যাপক হয় তেন্তে পৰমাৰ্হমা ব্যাপক কেনেকৈ হ'ল? গীতাতো কয় যে মই আকৌ মায়াত ব্যাপক নহওঁ, ইয়াৰ দ্বাৰা সিদ্ধ হয় যে পৰমাৰ্হমা সৰ্বত্ৰতে নাই।

2) নিৰাকাৰী সৃষ্টি – আৰ্হমা আৰু পৰমাৰ্হমাৰ নিবাস স্থান:- এতিয়া এয়াতো আমি জানো যে যেতিয়া আমি নিৰাকাৰী সৃষ্টি বুলি কওঁ তেন্তে নিৰাকাৰৰ অৰ্থ এইটো নহয় যে তেওঁৰ কোনো আকাৰ নাই, যেনেকৈ আমি নিৰাকাৰী সৃষ্টি বুলি কওঁ তেন্তে ইয়াৰ অৰ্থ হ'ল নিশ্চয় কোনোবা সৃষ্টি আছে, কিন্তু তাৰ স্থূল সৃষ্টিৰ নিচিনা আকাৰ নাই, এনেয়ে পৰমাৰ্হমা নিৰাকাৰ হয় কিন্তু তেওঁৰ নিজৰ সূক্ষ্ম ৰূপ অৱশ্যে আছে গতিকে আমি আৰ্হমা আৰু পৰমাৰ্হমাৰ ধাম হৈছে নিৰাকাৰী সৃষ্টি। সেয়েহে যেতিয়া আমি 'সৃষ্টি' শব্দটি কওঁ, গতিকে ইয়াৰ দ্বাৰা সিদ্ধ হয় যে সেইখন হৈছে সৃষ্টি আৰু তাত নিবাস কৰে সেইবাবেতো সৃষ্টি নাম হৈছে, এতিয়া জগতৰ লোকেতো ভাবে পৰমাৰ্হমাৰ ৰূপো অখন্ড জ্যোতি তৎত্ব, সেয়া হ'ল পৰমাৰ্হমাৰ নিবাসৰ ঠিকনা, যাক জিৰণি ঘৰ (ৰিটাৰ্ডাড হোম) বুলি কোৱা হয়। গতিকে আমি পৰমাৰ্হমাৰ ঘৰক পৰমাৰ্হমা বুলি ক'ব নোৱাৰোঁ। এতিয়া আনখন হ'ল আকাৰী সৃষ্টি, য'ত বৰহমা, বিশ্ণু, শংকৰ দেৱতাসকল আকাৰী ৰূপত থাকে আৰু এয়া হ'ল সাকাৰী সৃষ্টি, যাৰ দুটা ভাগ আছে – এখন হ'ল নিৰিকাৰী স্বৰ্গৰ সৃষ্টি য'ত আধাকল্প সদায় সুখ থাকে, পৱিত্ৰতা আৰু শান্তি থাকে। আনখন হৈছে বিকাৰী কলিযুগী দুখ আৰু অশান্তিৰ সৃষ্টি। এতিয়া সেয়া দুখন সৃষ্টি বুলি কয় কিয়? কিয়নো মনুষ্যই এনেকৈ যি কয় – স্বৰ্গ আৰু নৰক দুয়োখন পৰমাৰ্হমাই ৰচনা কৰা সৃষ্টি, তাৰ ওপৰত পৰমাৰ্হমাৰ মহাবাক্য হৈছে - সন্তানসকল, মই কোনো দুখৰ সৃষ্টি ৰচনা কৰা নাই যিখন সৃষ্টি মই ৰচনা কৰোঁ সেয়া সুখৰ ৰচনা। এতিয়া এয়া যি দুখ আৰু অশান্তিৰ সৃষ্টি সেয়া মনুষ্য আৰ্হমাসকলে নিজে নিজক আৰু মোক পৰমাৰ্হমাক পাৰি যোৱাৰ বাবে এয়া হিচাপ-নিকাচ ভোগ কৰি আছে বাকী এনেকুৱা নহয় যি সময়ত সুখ আৰু পুণ্যৰ জগত থাকে তাত কোনো সৃষ্টি নচলেই হয়, অৱশ্যে যেতিয়া আমি কওঁ যে তাত দেৱতাসকলৰ নিবাস স্থান আছিল, সেয়েহে তাত সকলো প্ৰবৃত্তি চলিছিল কিন্তু এনেকুৱা আছিল তাত বিকাৰী জন্ম হোৱা নাছিল, যাৰ বাবে ইমান কৰ্মবন্ধন নাছিল। সেইখন সৃষ্টিক কৰ্মবন্ধন ৰহিত স্বৰ্গৰ সৃষ্টি বুলি কয়। গতিকে এখন হ'ল নিৰাকাৰী সৃষ্টি, দ্বিতীয়খন আকাৰী সৃষ্টি, তৃতীয়খন সাকাৰী সৃষ্টি বাৰু – ওঁম্ শান্তি।